

Димитръ Ночовъ стоеше твърдѣ смутенъ. Много се страхуваше. Тоя човѣкъ постоянно се разговаряше съ единъ селянинъ, съ когото искаше да се размѣнятъ, понеже знаеялъ той, че е много виновенъ прѣдъ ония власть. Тоя сѣщия селянинъ слѣдъ 2-3 дена го обѣсиха. Веелзевулъ силно затвори вратата и ме повѣди. Вънъ на рашеткината врата ме придаде на двамина заптии, които ме караха при слѣдователя. Мислитѣ изъ пѣтя лѣтеха като вѣтъръ. Когато влѣзохме въ двора, единъ турчинъ се обърна къмъ заптиитѣ :

— На кждѣ го водите, на бесилката ли? ✓

— Слѣдъ денъ-два и то ще бжде, му отговори-ха равнодушно моитѣ водачи.

Но нека си кажа, азъ бѣхъ пѣкъ още по-равнодушенъ. Зеръ азъ бѣхъ навикналъ не веднѣжъ да чувамъ подобни удари, които въ всѣко друго врѣме биха пронизали като стрѣла сърдцето на човѣка. Въ тая минута менъ ме занимаваше въпроса «Какво ще ме питатъ, пѣкъ и какво ще отговарямъ?» Позамисля се позамисля се, пѣкъ като че вжтрѣшенъ гласъ ми прѣговори: »Куражъ, Никола, Богъ е съ тебъ!» Спомнихъ си тогава думитѣ на Апостолъ Павелъ: »Безъ Божието знание, нито косъмъ отъ главата на човѣка не се изкубва» и »Когато сте въ сѣдъ не мислете какво ще говорите, защото има кой да говори чрѣзъ вашитѣ уста.» «Вѣрвай и ще бждешъ спасенъ», си казахъ и, ето ме не само спокоенъ, но и равнодушенъ. Като, че не слѣдователя ще изслѣдваше мене, а азъ него щѣхъ да изслѣдвамъ. Унесенъ отъ тия мечти, въ сѣщия онзи моментъ влѣзохме въ стаята на изслѣдователя. Бѣше на втория етажъ. По-кани ме да седна на единъ столъ, слѣдъ което ме запита по турски дали желая да запуща. Азъ замълчахъ, нищо не му отговорихъ. Прѣсторихъ се, като че ми е непонятенъ този езикъ. Слѣдъ това той заповѣда на другъ да ме запита за сѣщото на български езикъ, който се обърна къмъ мене съ думитѣ :

— Ефендето пита не обичате ли да запущите?